

Vyvěšeno dne: 22. 7. 2026
Svěšeno dne: 5. 8. 2026

Jakub Otevřel, DiS.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **Pavel Budín**, zastoupený JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Plzeňská 232/4, Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2025, č. j. MHMP 669572/2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2025, č. j. 17 A 78/2025-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 7 (dále „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 2. 9. 2024, č. j. MČ P7 230761/2024/SU/Fiš, zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby „*Zahradní domek v areálu Strachův sad*“ na pozemku parc. č. 493/1 v katastrálním území Troja, Praha, neboť žalobce nedoložil souhlas vlastníka pozemku, na kterém se stavba nachází, ve smyslu § 184a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Vlastníkem tohoto pozemku je pobočný spolek Základní organizace Českého zahrádkářského svazu Strachův sad Praha 7 (dále též jen „pobočný spolek“).

[2] Odvolání podané žalobcem žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 11. 6. 2025, č. j. MHMP 669572/2025. V odůvodnění uvedl, že stavba dle svých parametrů nevyžaduje podle § 103 odst. 1 písm. f) stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Protože se však nenachází na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci, nesplňuje podmínku dle § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, a ke své realizaci tak vyžadovala vydání územního souhlasu či územního rozhodnutí. K její legalizaci je tudíž třeba vydání dodatečného povolení stavby. Dále se žalovaný ztotožnil se závěrem stavebního úřadu, že žalobce k žádosti nedoložil

souhlas pobočného spolku coby vlastníka pozemku na situačním výkresu dokumentace. Výbor, jako statutární orgán pobočného spolku, navíc udělení souhlasu v řízení výslovně odmítl.

[3] Žalobu, již žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného, Městský soud v Praze zamítl napadeným rozsudkem ze dne 26. 11. 2025. V odůvodnění zdůraznil, že nosným důvodem rozhodnutí správních orgánů bylo nedoložení souhlasu vlastníka pozemku se stavbou způsobem uvedeným v § 184a odst. 2 stavebního zákona. Souhlas musí být nikoli povšechný, nýbrž konkrétní, a musí mít určitou formu, neboť musí být vyznačen na situačním výkresu dokumentace, nebo projektové dokumentace. K tomu v daném případě nedošlo. Naopak výbor pobočného spolku, coby statutární orgán vlastníka pozemku, písemně vyslovil se stavbou nesouhlas. Žalobce v této souvislosti poukázal na usnesení členské schůze pobočného spolku ze dne 24. 9. 2022, které podle něj znamenalo obecný souhlas tohoto nejvyššího orgánu pobočného spolku s umístováním staveb vyhovujících § 69 pražských stavebních předpisů bez výjimek. Podle § 164 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, však právnickou osobu navenek zastupuje statutární orgán. Usnesení nejvyššího orgánu (zde členské schůze) vytváří vnitřní pokyn, který je závazný pro ostatní orgány právnické osoby. Ve vztahu ke třetím osobám však vůle nejvyššího orgánu nenahrazuje vůli orgánu statutárního. Žalobce přitom ani netvrdil, že by způsobem předpokládaným v § 163 občanského zákoníku došlo ke svěření působnosti ohledně udělení souhlasů dle § 184a odst. 2 stavebního zákona členské schůzi pobočného spolku. Měl-li žalobce za to, že výbor v otázce neudělení souhlasu jednal v rozporu se závazným vnitřním pokynem nejvyššího orgánu pobočného spolku, měl se obrátit na civilní soud.

[4] Vzhledem k uvedenému městský soud neshledal opodstatněnými námitky, v nichž žalobce poukazoval na vady odvolacího řízení. Správní orgány tak sice nevyrozuměly žalobce o vyjádření pobočného spolku coby účastníka řízení k jeho odvolání, obsah tohoto vyjádření ovšem nebyl rozhodný pro úvahy žalovaného při posuzování žalobcova odvolání. Ostatně žalobce ani netvrdil, že by vyjádření pobočného spolku bylo způsobilé ovlivnit závěry žalovaného a jakým konkrétním způsobem. Žalovaný ani nedoplnil dokazování zápisem z členské schůze pobočného spolku ze dne 28. 9. 2024. Tento zápis není ve správním spisu obsažen. Pasáž, v níž se žalovaný o této členské schůzi zmiňuje, je pouze citací z vyjádření pobočného spolku k odvolání žalobce. Jedinou novou listinou ve správním spisu je výpis ze spolkového rejstříku, který však nelze považovat za podklad rozhodnutí, na jehož doplnění do spisu by měl být žalobce upozorňován. Žalovaný jím zřejmě jen ověřoval, kdo je statutárním orgánem pobočného spolku, což je veřejně přístupná informace.

[5] Jako správně a srozumitelně odůvodněné konečně městský soud vyhodnotil právní hodnocení žalovaného, podle něhož stavba sice svými rozměry spadá pod § 103 stavebního zákona a tudíž pro ni není třeba stavební povolení, vyžaduje však vydání územního souhlasu či územního rozhodnutí, neboť se nejedná o některou ze staveb uvedených v § 79 odst. 2 stavebního zákona. Proti tomuto závěru žalobce v žalobě nijak konkrétně nebrojil. Městský soud dodal, že vzhledem k nedoložení zákonem vyžadovaného souhlasu vlastníka pozemku se stavbou se žalovaný nemusel zabývat případným splněním dalších podmínek plynoucích z pražských stavebních předpisů.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce („stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost, kterou doplnil podáním ze dne 12. 1. 2026. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak napadený rozsudek, tak rozhodnutí žalovaného, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel v první řadě namítl, že mu bylo odepřeno právo na spravedlivý proces, neboť v odvolacím řízení nebyl seznámen s vyjádřením jiného účastníka řízení k jeho odvolání. Městský

pokračování

soud měl pro toto vytýkané pochybení rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatel měl být seznámen i s novým podkladem bez ohledu na to, zda se jedná o veřejně dostupnou informaci. Pokud pak pobočný spolek ke svému vyjádření k odvolání nepřiložil jako důkaz zápis z členské schůze ze dne 28. 9. 2024, nemohl se žalovaný řádně zabývat odvoláním v kontextu vyjádření jiného účastníka řízení.

[8] Stěžovatel dále uvedl, že není zřejmé, proč městský soud k jeho námitce nepřezkoumatelnosti v bodě 19 napadeného rozsudku citoval § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona. Následující bod na tuto citaci nijak nenavazuje. Není tak patrné, co z ní městský soud vyvozuje. Pokud pak jde o rozměry stavby, odkázal městský soud na nesprávnou stranu rozhodnutí žalovaného. Městský soud též pominul, že sporná stavba se nachází v zahrádkářské kolonii. Ta představuje území pro soukromou zahrádkářskou činnost, tedy pro rekreaci. Tudíž i stavby v tomto území umístěné slouží rekreaci.

[9] K námitce, že žalovaný nijak nezohlednil § 69 odst. 2 pražských stavebních předpisů, pak městský pouze odkázal na vyjádření žalovaného k žalobě. Takové vyjádření ovšem nemůže nahrazovat, doplňovat či měnit obsah správního rozhodnutí.

[10] Městský soud též pochybil v otázce působnosti jednotlivých orgánů pobočného spolku (bod 34 napadeného rozsudku). V § 14 odst. 6 základních vnitrosvazových předpisů je působnost členské schůze vymezena demonstrativně. Může tedy přijímat další rozhodnutí, které je závazné pro výbor. Správní orgány měly vyzvat pobočný spolek k vyjádření ohledně usnesení, v němž členská schůze souhlasila s umístěním staveb, které vyhovují § 69 pražských stavebních předpisů. Jednání jednotlivých orgánů pobočného spolku bylo rozporné. Správní orgány tak měly zjistit jejich stanoviska. Přestože statutární orgán jedná navenek za právnickou osobu, je povinen dodržovat vnitřní pravidla. Správní orgány pak musí skutečnosti týkající se interních vztahů v rámci daného subjektu zohlednit. Městský soud se současně nesprávně vypořádal s § 164 občanského zákoníku (bod 33 napadeného rozsudku). Podle stěžovatele navíc správní orgány pominuly, že z nájemní smlouvy uzavřené mezi stěžovatelem a pobočným spolkem dne 7. 3. 2015 plyne i právo stěžovatele vybudovat a užívat zahradní domek.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)].

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Jak správně konstatoval městský soud, nosným důvodem rozhodnutí správních orgánů byla skutečnost, že stěžovatel v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby nedoložil souhlas vlastníka pozemku se stavbou. Touto problematikou se městský soud zabýval v bodech 24 až 37 napadeného rozsudku. Dospěl přitom k závěrům odpovídajícím judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[15] Podle § 184a odst. 1 věty první stavebního zákona *není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá*

souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. Dle odst. 2 citovaného ustanovení musí být souhlas vyznačen na situačním výkresu dokumentace, nebo projektové dokumentace.

[16] K povaze tohoto souhlasu se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil, a to zejména v rozsudku ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47, č. 4359/2022 Sb. NSS, dále např. v rozsudcích ze dne 23. 2. 2021, č. j. 9 As 262/2020-30, ze dne 4. 3. 2021, č. j. 10 As 336/2019-46, ze dne 24. 8. 2022, č. j. 6 As 79/2021-38, ze dne 19. 2. 2025, č. j. 6 As 61/2024-73, či ze dne 9. 1. 2026, č. j. 3 As 51/2025-47, konkrétně ve vztahu k řízení o dodatečném povolení stavby pak např. v rozsudku ze dne 3. 1. 2024, č. j. 6 As 230/2023-33. Přestože tak v uvedených případech učinil ve vztahu k společenství vlastníků jednotek, jsou vyslovené závěry zobecnitelné a v zásadě plně použitelné i v nyní projednávané věci, kdy je vlastníkem pozemku pobočný spolek. Ostatně právní povaha dotčených korporací je obdobná. Lze tak parafrázovat, že souhlas vlastníka pozemku podle § 184a stavebního zákona sám o sobě nemá soukromoprávní účinky v tom smyslu, že by zakládal oprávněnost stavby. Souhlas je totiž udělován toliko v režimu stavebního řízení, které je nezávislé na tom, zda je stavebník z hlediska soukromého práva oprávněn příslušný záměr realizovat. Příslušnou změnu právní úpravy přinesla novela stavebního zákona provedená zákonem č. 225/2017 Sb. s účinností od 1. 1. 2018. Zatímco podle dřívější právní úpravy musel stavebník k žádosti o územní rozhodnutí či o stavební povolení připojovat doklad o právu, s účinností od tohoto data již tuto povinnost nemá a stavební úřad ji nemůže vyžadovat. To znamená, že správní orgány nejsou v řízení podle stavebního zákona oprávněny posuzovat platnost rozhodnutí orgánu pobočného spolku, ani nejsou povinny vyčkat případného rozhodnutí civilních soudů o návrhu na vyslovení jeho neplatnosti. Pro účely řízení dle stavebního zákona postačí, je-li souhlas se stavbou udělen osobou oprávněnou jednat za pobočný spolek, což je obvykle příslušný statutární orgán, kterým je jeho výbor nebo předseda.

[17] Na námitky stěžovatele tak lze nalézt odpověď v předchozí judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ostatně stěžovatel vůči ucelené argumentaci městského soudu ani nepostavil dostatečnou oponenturu. Pro účely řízení dle stavebního zákona postačí, je-li souhlas, resp. nesouhlas se stavebním záměrem dán osobou oprávněnou jednat za pobočný spolek. Stěžovatel přitom v části své argumentace ani nečinil sporným, že takovou osobou je v daném případě výbor pobočného spolku. Poukazoval pouze na to, že výbor coby statutární orgán spolku nedodržel pro něj závazné usnesení členské schůze jakožto nejvyššího orgánu spolku. Právě takovým tvrzením se však správní orgány dle shora citované judikatury nemají zabývat. To odpovídá i účelu novelizace stavebního zákona provedené zákonem č. 225/2017 Sb., kdy podle jeho důvodové zprávy je cílem zavedení dokládání souhlasu vlastníka zbytečně nezatěžovat stavební úřady ani účastníky řízení složitými civilněprávními otázkami, které nejsou pro působnost stavebních úřadů rozhodné (Poslanecká sněmovna, 7. volební období, 2013–2017, sněmovní tisk č. 927/0, zvláštní část důvodové zprávy, k bodu 313).

[18] V další části kasační argumentace naopak stěžovatel naznačil, že působnost k vydání souhlasu za pobočný spolek měla toliko jeho členská schůze. Stěžovatel však konkrétně neuvedl, v čem přesně městský soud pochybil při výkladu § 163 a § 164 občanského zákoníku upravujících jednání za právnickou osobu (body 32 až 35 napadeného rozsudku). Městský soud provedl srozumitelný rozbor těchto ustanovení ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu a dospěl ke správnému závěru, že v řízení z ničeho nevyplývalo, že by působnost spočívající v udělení souhlasů dle § 184a stavebního zákona byla v daném případě vyňata ze všeobecné působnosti výboru coby statutárního orgánu pobočného spolku a svěřena jinému orgánu pobočného spolku, např. členské schůzi. Takovému svěřeni konkrétní působnosti nijak nenasvědčuje ani stěžovatelem odkazovaný § 14 odst. 6 základních vnitrosvazových předpisů Českého zahrádkářského svazu. V bodě 36 napadeného rozsudku navíc městský soud správně podotkl, že podle § 184a odst. 2

pokračování

stavebního zákona musí být souhlas vlastníka s navrhovaným stavebním záměrem vyznačen na situačním výkresu dokumentace, nebo projektové dokumentace. I bez ohledu na otázku působnosti jednotlivých orgánů pobočného spolku stěžovatel souhlas v této formě a míře konkrétnosti objektivně nedoložil.

[19] Stěžovatel dále namítl, že mu bylo v odvolacím řízení odepřeno právo na spravedlivý proces. Městský soud se souvisejícími žalobními tvrzeními zabýval v bodech 13 až 18 napadeného rozsudku, přičemž dospěl k závěru, že vzhledem k důvodu zamítnutí stěžovatelovy žádosti a následně odvolání (nedoložení souhlasu vlastníka pozemku se stavbou), který v řízení před soudem obstál, nebyl stěžovatel procesním postupem správních orgánů v odvolacím řízení zkrácen na právech. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Stěžovatel pomíjí, že podle § 75 odst. 3 s. ř. s. se v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nepřihlíží *k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného rozhodnutí.*

[20] V nyní projednávané věci tedy bylo nepochybně vadou správního řízení, pokud stěžovatel nebyl seznámen s vyjádřením pobočného spolku k jeho odvolání. Aby však tato vada mohla být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, musela by mít vliv na jeho zákonnost či správnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, bod 25). O takovou vadu řízení se přitom podle judikatury Nejvyššího správního soudu nejedná, pokud lze přesvědčivě dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (viz např. rozsudky ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 49/2006-95, ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 28/2005-70, či ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009-70). Přesně k takovému závěru městský soud v nyní projednávané věci dospěl. Stěžovatel však ani v kasační stížnosti neuvádí, v čem přesně vyjádření pobočného spolku v dané právní situaci mohlo ovlivnit rozhodnutí žalovaného v neprospěch stěžovatele, či jak by zaslání tohoto vyjádření stěžovateli něco změnilo na způsobu vedení jeho procesní obrany. Stejně tak stěžovatel netvrdí, jak konkrétně byl zkrácen na právech, pokud žalovaný do správního spisu zařadil veřejně dostupný výpis ze spolkového rejstříku týkající se pobočného spolku, či tím, že správní orgány nevyzvaly pobočný spolek, aby doložil zápis z členské schůze ze dne 28. 9. 2024, na který odkazoval ve svém vyjádření k odvolání stěžovatele. Námitka tudíž není důvodná, neboť stěžovatel se pouze domáhá deklarace porušení procesního práva, které však nebylo s to ovlivnit zákonnost či správnost rozhodnutí žalovaného.

[21] V této souvislosti městský soud nepochybil ani v tom, že se v bodě 23 napadeného rozsudku ztotožnil s důvodem, pro nějž se žalovaný nezabýval § 69 odst. 2 pražských stavebních předpisů. Tím bylo zamítnutí stěžovatelovy žádosti a následně odvolání kvůli nesplnění podmínky souhlasu vlastníka pozemku se stavbou. V této právní situaci tak logicky postačovalo, pokud se žalovaný k dané problematice vyjádřil až v návaznosti na konkrétní námitku stěžovatele v žalobě, a nejednalo se tak o nepřípustné doplňování či nahrazování důvodů rozhodnutí správního orgánu až v řízení před soudem.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí též se způsobem, jímž městský soud vypořádal námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ohledně problematiky, zda stavba vyžaduje stavební povolení či ohlášení, nebo rozhodnutí o umístění stavby, resp. územní souhlas. Nutno dodat, že tato otázka spadá primárně do řízení o odstranění stavby. Určité důsledky však může mít i pro řízení o dodatečném povolení stavby, a to zejména z hlediska vymezení podkladů předkládaných žadatelem k žádosti (k obsahovým odlišnostem řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby jinak srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 7 As 154/2012-26, či ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017-48).

[23] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání (str. 3, 4) shledal, že stavba dle svých rozměrů spadá pod vymezení § 103 odst. 1 písm. f) stavebního zákona a nevyžaduje tak stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Protože se však nenachází na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci, nesplňuje podmínku dle § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, a ke své realizaci tak vyžadovala vydání územního souhlasu či územního rozhodnutí.

[24] Stěžovatel v žalobě (str. 4, 5) v reakci na tento závěr citoval příslušný odstavec rozhodnutí žalovaného, v němž podtržením označil větu, že stavba nevyžaduje ani ohlášení stavebního úřadu. Dále konstatoval, že hodnocení žalovaného považuje za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neuvedl, „*proč nejsou splněny tyto podmínky, resp. podmínka uvedená v § 103 odst. 1 písm. f) bod 1 stavebního zákona*“. Na str. 6 žaloby pak stěžovatel dodal, že „*zůstala nezdověžena otázka, zda souhlas k umístění stavby je skutečně nutný*“.

[25] Městský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného přesně v mezích uplatněného žalobního tvrzení v bodech 19 až 22 napadeného rozsudku. I přes do jisté míry neorganickou skladbu jednotlivých odstavců je z označené pasáže napadeného rozsudku zcela jasně patrný názor městského soudu na argumentaci uplatněnou stěžovatelem. Městský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stavba spadá pod vymezení § 103 stavebního zákona, zároveň však konstatoval, že neodpovídá žádné ze staveb, pro něž § 79 odst. 2 stavebního zákona nevyžaduje rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas. Ve shodě se žalovaným pak uvedl důvody, pro něž stavba nespadá pod písm. o) citovaného ustanovení. Zdůraznil, že stěžovatel proti tomuto hodnocení nijak konkrétně nebrojil.

[26] Takové odůvodnění plně odpovídá obsahu uplatněného žalobního bodu a kasační námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je tak nedůvodná. Uvedl-li žalobce v kasační stížnosti, že stavba se nachází v zahrádkářské kolonii, která představuje území vymezené pro soukromou zahrádkářskou činnost, tedy pro rekreaci, jíž slouží i stavby zde umístěné, jedná se o nepřipustný důvod kasační stížnosti dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Tuto argumentaci totiž stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl. Jak uvedeno již výše, aplikací ustanovení § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona na danou věc se sice relativně stručným, avšak přezkoumatelným způsobem výslovně zabýval již žalovaný v rozhodnutí o odvolání. Proti jeho závěru ovšem stěžovatel v žalobě kromě namítané nepřezkoumatelnosti nevznesl žádné konkrétní tvrzení.

[27] Nutno dodat, že nepřipustná je též námitka, v níž stěžovatel poukazuje na konkrétní články nájemní smlouvy, kterou dne 7. 3. 2015 uzavřel s pobočným spolkem, z nichž dovozuje svoje právo vybudovat a užívat na pronajatém dílci pozemku i zahradní domek. Ani tuto argumentaci totiž neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud v bodě 21 napadeného rozsudku neodkazoval na rozměry stavby specifikované na str. 3 rozhodnutí žalovaného, ale pouze zopakoval závěr žalovaného skutečně uvedený až na str. 4 jeho rozhodnutí, že podle § 103 stavebního zákona stavba nevyžaduje stavební povolení. Ani tato námitka tak není důvodná, ostatně si lze jen stěží představit, že by odkaz soudu na nesprávnou stranu rozhodnutí správního orgánu mohl sám o sobě způsobit nezákonnost jeho rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

pokračování

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2026

L. S.

JUDr. Radan Malík v. r.
předseda senátu